

Interview med Rie

Han beder mig samle hænderne bag nakken og ligge stille. Så lægger han et tørklæde over mit ansigt og begynder at kærtegne og pirre min krop. Hvis dette er sadomasochisme, så har jeg savnet noget hele mit liv.

af Morten Z.

Øjnene stråler ved erindringen om den første nat sammen med Peter hvor hun blev forført af en sadomasochist. Stemmen bliver en tone dybere og mere sensuel når Rie vender tilbage til den nat der ændrede hendes liv radikalt - og til det bedre.

Rie er en frodig kvinde i starten af halvtredserne som er godt udstyret til gården og til gaden. Hun er mangeårigt medlem af SMil København og har været aktiv i foreningens liv de sidste små 20 år.

Rie er født og opvokset på Frederiksberg hvor hun også bor i dag, sammen med Peter i en lille hyggelig treværelses lejlighed. På bordet står der hjemmebagte bolleter og friskbrygget kaffe og stearinlysene er tændt denne kolde januar aften. Rie vil gerne fortælle sin historie, om hvordan hun opdagede SMil, og hvad SMil har gjort for hende gennem årene.

Efter skolen begyndte Rie at passe børn indtil hendes far foreslog hende, at komme i huset.

Faderen foreslog et kendt lægeægtepar, Buksbom, som han kendte godt. Dem havde Rie nu ikke lyst til at tjene for. Men omtalen af lægen Buksbom skulle give Rie den første erfaring med ordet sadist. Buksboms hustru var narroman og døde en unaturlig død. Buksbom blev anklaget og dømt og aviserne døbte ham "sadisten".

"Dengang kunne jeg kun opfatte ordet sadist som en person der var ond", siger Rie.

I de følgende år uddannede Rie sig til barneplejerske, blev gift og skilt fra Mogens, som hun fik to børn sammen med, inden hun i 1982 mødte Peter.

"Da jeg mødte Peter fortalte han mig, at han var medlem af en selskabelig forening der hed SMil. Ikke at det sagde mig noget, sadomasochisme."

Men den første aften og nat i Peters selskab gjorde til gengæld indtryk. Erindringen står stadig så klart som var det i går hos Rie når hun fortæller. Øjnene gløder og spiller, stemmen sænkes en tone og bliver dyb og mørk, hengiven og øm, udfordren de og sexet.

"Da han lagde tørklædet over mit ansigt og begyndte at kærtegne min krop..." Rie bliver hængende i erindringen om den første nat hvor hun følte sig tryk ved at give sig hen, ved at føle sig magtesløs og lade sig betvinge af Peter seksuelt. Den dag i dag er det stadig det der tænder Rie.

"Øjenbind, kommer det fast fra Rie, det tænder jeg på. Følelsen af at være magtesløs og ikke vide hvem der er tilstede og hvad der vil ske, det tænder mig".

Rie begyndte at komme i SMil sammen med Peter. Dengang holdt de til i Holsteinsgade i en kælder. De var ikke så mange som i dag men de holdt til gengæld nogle store fester og mange af dem, tit med op til 80 deltagere.

Aktiviteten blandt pionererne var stor og opfindsomheden ligeså. Der var Kvindefester, Mandefester, Nytårskuren hvor herrerne kom i sort og hvidt og kvinderne i store rober og hvert par havde

valgt en passende titel.

"Den slags mangler vi i dag, siger Rie med et lille suk. Der er ikke helt det samme over festerne i dag i SMil. Så lyser hendes ansigt til gengæld op ved tanken om Pyjamas festen. Rie havde, eller var blevet lagt i en dobbeltseng, med to bøsser på hver side. Det var dog for stor en belastning for sengen der med et brag knækkede sammen og alle væltede rundt på gulvet.

Snart fandt Rie og Peter ud af at de ville giftes. De besluttede sig for den 2. Marts 1983, godt et år efter at de havde lært hinanden at kende. De besluttede at vielsen skulle stå i Helligåndskirken. Vielsen skulle foretages af en præst der også var medlem af SMil. Så var problemet med festlokalerne.

SMil havde netop besluttet at hæve teltpælene og flytte fra Holsteinsgade til Sorgenfrigade 8 B, over gården 2. Sal i en lille gammel nedlagt skole.

"Det var i øvrigt Peter der fandt lokalerne", siger Rie.

Som hyrevognschaffør fungerede han som spejder for foreningen i jagten på nye lokaler. Men Peter havde råd for det med de manglende lokaler. Han gik til SMils bestyrelse og foreslog dem følgende:

"Jeg vil gerne bruge lokalene til mit bryllup på den betingelse at jeg selv gør dem i stand."

Den handel kunne bestyrelsen slet ikke stå for, så Peter lå natten mellem den første og anden marts, sammen med et andet medlem, og lagde flise gulvtæppe på. Lokalerne blev færdige og det blev en vellykket fest, med nogle få specielt inviterede fra SMil og så familie og venner, i alt omkring 50 medlemmer.

Et af de kritiske øjeblikke kom da Peters gamle mormor spurgte et SMil medlem hun sad ved siden af til middagen, hvad det der SMil egentlig stod for? Gudskelov havde medlemmet svar parat

"Sjove Menneskers Internationale Liga". Det syntes hun lød morsomt og så var den klaret.

Rie oplevede ikke store problemer med at fortælle sin familie om sin nye mand og deres fælles interesse. Hendes lillebror drillede hende lidt med ting som

"Nåh, skal du ned i foreningen og have nogle bank". Og nej, han hedder ikke Brian (red).

Ries mor er tilgængæld ret interesseret og meget misundelig. Hun er 80 år og bor på et plejehjem på Frederiksberg. Sidste år havde Rie taget hende med på Strøgtur. De endte på Illums cafeteria. De sad og snakkede om løst og fast og kom så ind på Rie og Peters seksualliv. Så måtte Rie fortælle om denne her lækre, velud-

rustede og energi ske 30-årige slave som hun havde. Moderen, der en smule døv og som derfor taler højt spurgte derfor med høj og klar stemme så alle i cafeteriaet kunne høre det:

"Ved Peter at du har en elsker, at du går i seng med ham?"

Det måtte Rie indrømme, men så mente hun også at det var tid til at gå.

De første år i SMil var svære for Rie, personligt. Hendes jalousi satte hende på nogle alvorlige prøver når Peter jagtede unge smækre kvinder. Flere gange var fillmen ved at knække for Rie men til sidst lærte hun at leve med det, men først efter at hun og

Peter havde talt længe og grundigt om det.

"Havde vi ikke snakket så meget om det tror jeg ikke at forholdet havde holdt."

Efter et par år følte Rie og Peter at deres for hold var gået i stå og de søgte nye udfordringer. Ide en om en tredje part i legen

lokkede og de indrykkede en annonce. De søgte en m/k, men som Rie siger.

"Jeg ved ikke hvordan det var gået hvis en pige havde meldt sig. Jeg ved ikke om min jalousi havde kunne holde til det."

Det blev i stedet en mand der meldte sig. Han opfyldte kravene om at ikke at være mere end 170 høj og fri af andre for hold. Det med højden har noget med Peter at gøre. Han ville helst ikke have at det var nogen der fysisk var større end ham. Siden har der været en mere, og i dag er det Jakob.

I Rie og Peters samliv er Peter sadisten og Rie masochisten. Det passer begge bedst og de har stor tilfredsstillelse ud af det. De har prøvet at skifte roller indbyrdes, men det endte i noget rod og er ikke blevet gentaget.

Når slaven kommer skifter Rie rolle til sadistens. Hvis slaven har været lidt småfræk, glemte at komplimentere hende, at holde

RIE - billedet er taget af Steen Lange.

døren eller skænke for hende, vanker der.

"Får jeg nogle dage til stemningsmæssigt at bygge op i nyder jeg det. Sådan en fræk slave kan godt tænde mig."

Kernen i Ries fantasier er dog stadig masochistens rolle, at være magtesløs og overladt til det uvisse. På en sejltur med Oslo færgen bandt Peter hendes hænder til sengen og gav hende bind for øjnene. Så forlad han kahytten.

"Jeg kunne høre at der var en der stille åbnede døren og kom ind. Jeg lå og tænkte på om Peter havde været oppe på dækket og overtalte to unge fyre til at komme ned og lege med mig. I starten kunne jeg ikke fornemme hvem det var og det var enormt ophidsende. Efterhånden genkendte jeg dog åndedrættet og fingrene, men oplevelsen var utrolig ophidsende og tilfredsstillende.

Men der er stadig ting som Rie godt kunne tænke sig.

"Bondage". Jeg blev utrolig inspireret af filmen "Fransk

Tabu" hvor en kvinde lå bundet til et bord med et sort lagen over sig. Der blev klippet huller forskellige steder og flere mænd legede med hende. Jeg fik lov til at leve fantasien til en Hard Core aften, det var fantastisk. Men mere bondage, det kunne Rie godt tænke sig at prøve.

Rie og Peter har været aktiv som arrangører af Par-fester i mange år nu, snart 12 år. Det startede oprindeligt med Smask (SMils Aktive Selskabs Komite 2) der blev sprængt, eller gik i sig selv, da en gruppe med lemmer forlod SMil for at danne Det Sorte Selskab. Rie og Peter tog over og dannede pargruppen. De holdt møde hver anden måned og fest hver anden måned, forskudt af hinanden. I dag bliver der holdt fest ca. hver 6 uge og der er plads til ca. 30 par hvergang efter at lokalerne er blevet udvidet. Det er ikke en lukket gruppe og fungerer derfor ofte som indslusning for nye par der gerne vil prøve, men ikke vil træde helt frem endnu. Til parfesterne får de muligheden for

forsøge under trygge og hyggelige rammer. Der er vis gennemgang i gruppen men de har det sjovt og har ingen planer om at stoppe, med mindre der står nogen på spring for at tage over.

Om udviklingen i SMil igennem næsten tyve år siger Rie.

"Der er mange ting der har forandret sig, noget til det bedre og noget er gået skidt. Der er en stor udskiftning af medlemmer hele tiden, det er noget skidt. Der er kommet mange yngre mennesker de sidste år. Det har gjort foreningen en anden. Det er okay, men det er en voldsom forandring for os lidt ældre. Men det viser også, at SMil er kendte. Jeg mener ikke, at vi skal ofre så mange kræfter på info arbejdet mere. Alle kender sadomasochisme og SMil. Vi behøver ikke mere at tage ud og holde foredrag i Rotary klubber og på gymnasier mere. De unge skal nok finde os. Jeg synes i stedet vi skal bruge kræfterne og pengene på medlemmerne og lokalerne."

Rie er også meget involve-

Arkivfoto